

ІДЕА *List*

ЕЩЕ РАЗ
О ФИЛОСОФИИ

с. 3

У ПОШУКАХ РІВНОВАГИ
МІЖ РОБОТОЮ
ТА ОСОБИСТИМ ЖИТТЯМ

с. 10

ВОЛОНТЕРСТВО
ЗАРАДИ
СПРАВЖНІХ ЗМІН

с. 13

Культурний центр
«НОВИЙ АКРОПОЛЬ»
В УКРАЇНІ

NewAcropolis.org.ua
№6 • 11.2016

ВІННИЦЯ

NewAcropolis.org.ua/vinnytsya

ДНІПРО

NewAcropolis.org.ua/dnipro

ЗАПОРІЖЖЯ

NewAcropolis.org.ua/zp

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

newacropolis.org.ua/ivano-frankivsk

КИЇВ

NewAcropolis.org.ua/kyiv

ЛЬВІВ

NewAcropolis.org.ua/lviv

МИКОЛАЇВ

NewAcropolis.org.ua/mykolaiv

ОДЕСА

NewAcropolis.org.ua/odesa

ПОЛТАВА

NewAcropolis.org.ua/poltava

ХАРКІВ

NewAcropolis.org.ua/kharkiv

У НОМЕРІ :

- **Еще раз о философии**
- **У пошуках рівноваги між роботою та особистим життям**
- **Волонтерство заради справжніх змін**
- **Підсумки всеукраїнського конкурсу «Філософія довіри»**

Випуск, який ви щойно почали читати, по-справжньому особливий та значущий. До Всесвітнього дня філософії та з нагоди 25-річчя філософської школи «Новий Акрополь» ми ще раз згадуємо на цих сторінках про дієву силу, що здатна змінювати людей та світ на краще — філософію.

«Філософія — це метод олюднення людини. Пошук мудрості не може зупинитися на інтелектуальних відповідях: він потребує не тільки переосмислень життя, але й змін, а значить — прагнення, волі та зусиль робитися кращим», — Антон Мусулін.

З Всесвітнім днем філософії, друзі!

Захоплюючого та пізнавального читання!

Більше про заходи до Всесвітнього дня філософії читайте на нашому [сайті](#).

Редакція

ЕЩЕ РАЗ О ФИЛОСОФИИ

■ Антон Мусулин

В юбилейный для «Нового Акрополя» 25 год в Украине мы решили поговорить с его основателем, современным философом Антоном Мусулином о его опыте философского образа жизни, актуальности философии сегодня и ее практическом применении.

Что такое философия для Вас?

Прежде всего, это путь. Но это и отношение к жизни, ее осмысление, это поиск и изменение себя. Я думаю, что у каждого человека есть вопросы, которые он задает о жизни, о себе, своем месте в этом мире и философия как мировоззрение, учение и путь помогает найти ответы на вопросы, которые нас волнуют.

Философия — это и определенная форма диалога в трех его аспектах. Прежде всего, внутренний диалог. Это и есть начало философии внутри нас. Каждый человек, как говорил Платон, в своем зачатке является философом, потому что не обладает мудростью, не знает истину, не знает себя, не знает жизнь, но стермится к пониманию... Есть вопросы экзистенциального характера, которые исходят изнутри, потому что никто из нас не хочет

прожить жизнь бессмысленную и пустую. Во втором аспекте философия — это диалог с миром, стремление осмыслить свою жизнь, облагородить свои отношения с другими людьми, более глубоко понять окружающий мир. И наконец в третьем аспекте и в своей сути философия — это диалог с тайной, с Богом, со своей душой.

Философия — это способ очеловечивания человека, потому что поиск мудрости не может остановиться на интеллектуальных ответах, он требует не только переосмысления жизни, но и изменения себя, а значит стремления, воли и усилий делаться лучше, чтобы сделать нашу жизнь и мир лучше.

Можно дать разные определения философии, но мы не должны соглашаться с готовыми ответами. Философия спрашивает, сомневается, ищет ответы.

Вы сказали, что философия требует изменения себя. Как изменить себя?

С одной стороны, если у нас есть реальные вопросы и мы стремимся к подлинному знанию и приближению к истине, то это не проходит бесследно — оно затрагивает всю нашу сущность. Другими словами, меняя отношение к жизни, мы начинаем меняться сами. Уже не можем оставаться такими, какими мы

есть, исходя из мировоззренческих идей, к которым приближаемся и которые принимаем как точки отсчета и ориентир для своей жизни.

В качестве примера приведу одно философское размышление: есть непреложный факт, который можем констатировать для себя, — мы несовершенны. Принимая это, даем себе право на несовершенство. Если мы даем себе право на несовершенство, значит должны дать другим людям право на их несовершенство. Это привносит чуть-чуть больше толерантности в нашу жизнь. Будучи «детьми Бога» и принимая это в качестве отправной точки, мы должны осознать, что другие люди нам родственны и что к ним нужно проявлять чуть-чуть больше человечности, чем мы, как правило, готовы. Такие моменты, меняя наше видение и отношение к жизни, меняют нас самих.

Философия — как забота о себе — предполагает определенную долю бдительности, то есть способность следить за собой, оценивать себя и исправлять. Забота о себе в сфере нравственности — это быть способным привнести в свою жизнь чуть-чуть больше доброты, а для этого — больше мудрости, правильного понимания нашего места в жизни, того, кто мы и зачем есть в этой жизни. Философия также включает в себя и духовную дисциплину, которая предполагает и требует изменения себя, хотя бы в минимальных ко-

Занятие о рыцарских добродетелях в «Новом Акрополе», г. Харьков

личествах. Никто, кроме нас самих, не может нас сделать лучше. То есть философия — это не информирование человека о чем-то, это формирование, метод самостроительства. Я бы даже сказал, что вся наша жизнь может быть и должна быть духовной практикой, потому что через жизнь мы узнаем, кто мы есть, что надо исправлять, куда двигаться. В этом аспекте философия — это путь на всю жизнь.

Чем философия может быть актуальна для молодежи?

Философские вопросы как таковые — о смысле жизни, свободе, очеловечивании человека, добре и зле, о метафизическом, запредельном в жизни — всегда волновали человека. И это то, что, в конечном итоге, делает человека человеком. В наше время, когда мы наблюдаем определенную утрату ориентиров, духовных ценностей, в эпоху информирования, когда в мире всё очень быстро меняется, философия может нам дать некоторую опору. Молодые люди, сталкиваясь с жизнью, начинают задавать вопросы касательно своей жизни, отношений с другими людьми, исторических процессов. И философия предлагает определенный фундамент и инструментарий для мысли и для действия.

Есть один вопрос, который нас всех волнует: как сделать нашу собственную жизнь более радостной, более счастливой? Это фундаментальный вопрос. И как говорит Сенека, очевидно, если в нашей жизни не так много счастья, не так много радости, то мы или ищем счастье там, где его нельзя найти, или ищем его не теми методами. И философия помогает нам найти эти методы, искать счастье там, где оно есть. В конечном итоге, счастье — это внутренняя категория, нечто, что находим и открываем внутри себя, это близость к Богу и к человеческому в человеке. То есть счастье не приходит с приобретением чего-то внешнего. Счастье — это следствие приобретения самого себя.

Предусматривает ли философия активную гражданскую позицию, или это больше созерцание и попытка осмыслить то, что происходит? Ответственны ли мы перед историей и тем, что происходит, или это слишком сложные процессы, которые не зависят от нас?

Каждый должен взять на себя ту часть ответственности за окружающий его мир, которая ему соответствует. Я понимаю, что не могу поменять историю, не нахожусь на таком месте, не обладаю властью, у меня нет спо-

собности и возможности изменить кого-то, но привнести немного больше доброты в нашу жизнь и жизнь близких людей может каждый.

Если брать историю, один из вопросов, который нас волнует — куда ведет история и почему привела нас в ту точку, где находимся? Логично, что нынешняя историческая ситуация является следствием того, что было в прошлом — определенных процессов, которые начались ранее, конфликтов, которые существовали, но не были решены, доведены до конца — и исторических условий данного момента. Если говорить о ситуации в Украине, то, очевидно, 5 лет назад большинство не ожидало такого трагического развития событий. Но история украинского народа и его отношений с Россией могла дать предпосылки к вероятности такого разрешения вопроса. То, что происходит сейчас, можно было ожидать. Любая исторически сложившаяся ситуация, должна быть разрешена, а как — мирно или войной — зависит от политиков, возможностей и других объективных причин.

Кроме того то, что волнует нас сейчас, 5-10 лет назад волновало другие народы, которые были в такой же ситуации. И то, что происходило 20 лет назад в Югославии, в Африке и было далеко от нас, сейчас становится более понятным. Но в данном случае, это наш исторический опыт. Одновременно можем понимать, что не все знаем, но можем поймать вектор истории и предчувствие того, чего хочет история от нас. Также есть чувство долга, национальная идентичность, которая, хотели мы того или нет, ставит нас перед определенным выбором, выдвигает нам требования. Как поступать? В рыцарских кодексах древности говорится: *«Моя душа принадлежит Богу, жизнь — народу, честь — мне»*. В какой бы ситуации мы не ока-

зались, наша честь принадлежит нам, поэтому даже в войну можно принести больше гуманности. В самурайском кодексе говорится, что единственный враг — это мы сами, наш страх, неведение и отрицательные эмоции. Это то, что может уничтожить человека. А на войне всегда есть место чести, достоинству, доброте, даже уважению к противнику, потому что на другой стороне фронта тоже находятся люди. Ситуация специфичная, но каждый делает то, что может сделать.

Поговорим о Вашем философском пути. Вы приехали в Украину из Хорватии, чтобы основать «Новый Акрополь». Что заставило Вас это сделать, и с какими трудностями Вы столкнулись? Как преодолевали их, что помогало?

Что заставило сделать? Трудно ответить на этот вопрос. Думаю, что-то внутреннее. 25 лет назад я был менее седой и менее умный. Был юношеский порыв, с одной стороны, и порыв души, который, наверно, и заставил принять такое решение. В молодости, еще не зная о «Новом Акрополе», я читал книги,

Выставка «Таинственный Египет», г. Киев, 2001 г.

размышлял на определенные темы, иногда ходил по улице и вслух себе отвечал на вопросы: «Вот если бы меня спросили это, я бы сказал это так». Была потребность поделиться пониманием, опытом, ответами, которые я нашел и открыл для себя. Я не говорю, что это были самые умные ответы или полное понимание, но эта потребность делиться привела меня в Украину. Может, в этом было чуть-чуть амбиций и дух авантюризма. Сегодня, в этом возрасте, наверно, было бы тяжелее принять такое решение, но оно было бы более зрелым.

Если говорить о трудностях, с которыми столкнулся, то это прежде всего незнание языка, другая культура и мировоззрение, материальные проблемы. Помогало справиться

Первая афиша «Нового Акрополя» в Украине, 1991 г.

чувство ответственности и люди, находившиеся рядом. И еще — тихое присутствие учителей. В глубине души я никогда себя не чувствовал одиноким, всегда была возможность обратиться к кому-то за помощью. Но, в конечном итоге, проблемы не были такими тяжелыми. Самыми тяжелыми были проблемы, возникавшие в отношениях с другими людьми, которые не всегда складывались так, как хотелось бы, потому что человек — это очень сложное существо. Все остальное как-то можно было решить. Но здесь было нужно терпение и мудрость.

Какой философ и какие традиции Вам близки и чем?

Очевидно, что самая близкая философская традиция — это традиция «Нового Акрополя», а из современных философов, мудрецов самым близким является человек, которого я считаю своим наставником и учителем — это профессор Хорхе Анхель Ливрага. Он удив-

Хорхе Анхель Ливрага, основатель «Нового Акрополя»

ляет своей заботой о людях, способностью поднимать важные вопросы и указывать дорогу.

Размышляя о «Новом Акрополе» и его исторической перспективе, я считаю, что сегодня идеально было бы воплотить на практике идеалы и подход стоиков. Это значит привнести больше прочности в жизни, нравственности, доброты, любви. И еще добавить из любимой мною пифагорейско-платонической традиции чуть больше метафизики, теории и понимания.

Кроме стоической, пифагорейской и платонической традиции, я люблю гностицизм. Очень близки также тексты или традиции, где присутствует символическое. Символы, мифы позволяют нам через образы прикоснуться к определенным истинам, к тайне, к священному. Интересно, что символическое, эзотерическое и инициатическое присутствует в пифагорейской школе и Академии Платона изначально.

Я — физик по образованию и люблю науку как таковую. С интересом изучал произведения Мирчи Элиаде о религии, ее истории и символическом, священном в ней. Много читал Юнга. Есть ряд философов, мистиков, ученых, которыми интересовался, но всех их объединяет поиск, стремление объяснить определенные вещи, предложить ответы на вопросы, что так волнуют человека. В этом плане эклектический подход «Нового Акрополя» позволяет познакомиться с разными традициями и увидеть, что между ними есть много общего. Каждая подчеркивает определенную грань поиска, реальности и прикосновения к жизни. Все школы, которые были в древности, и даже сегодня существуют, ведут к одной цели — пробуждению человека, а остальное — вопрос метода, времени, эпохи и т.д.

«Новому Акрополю» в Украине в этом году 25 лет. Что для Вас эти 25 лет? Что Вы считаете самым большим достижением?

Для меня это, в общем, 35 лет в «Новом Акрополе». 35 лет бесед, лекций, дружбы, реализации определенных проектов — это длинная и интересная дорога, в которой были трудные моменты, много парадоксальных и комических ситуаций. Это 35 лет поиска, самостроительства и, что важнее всего, строительства человеческих взаимоотношений. Самое ценное, что я приобрел за эти 35 лет — это друзья по пути. Они разные,

О чем Вы мечтаете?

Сложный вопрос... Для «Нового Акрополя» Украины мечтаю, чтобы мы становились чуть-чуть добрее (этого никогда бывает много) и чуть-чуть мудрее, чтобы было больше взаимопонимания и единства, меньше личностного, больше понимания и внутренней прочности в выборе философского образа жизни. И что бы с нами ни происходило, оставаться на философской дороге, потому что это дорога в глубину, навстречу самому себе и другим людям, это дорога навстречу Богу.

На личном уровне, наверное, хотелось бы сделать больше. Есть статьи, исследования, которые было бы хорошо написать; не потому, что они будут очень умные, а потому, что есть какие-то новые моменты, мною открытые, например, о Пифагорейской традиции.

Нужно иметь мечты, определенные цели, представление о будущем, но к будущему надо двигаться, его надо строить. Поэтому для меня мечтать — значит делать. Спокойно, уверенно, постоянно.

но направление, в котором мы идем, — одно и то же. Основные вопросы, которые нас волнуют, — одни и те же. Желание сделать что-то хорошее и полезное для общества, в котором мы живем, — одно и то же. И еще ценным для меня является опыт, те выстраданные зерна мудрости и понимание, которое приобреталось в течение этого периода.

” «Подлинная философия — это всегда восхождение к тайне, которая лежит в основе Вселенной и в основе человеческой жизни. В эпоху античности, как на Востоке, так и на Западе, философия охватывала всю духовную культуру, и ее целью было воздействовать на людей, помочь им совершить внутренний поворот, обогатить их не просто знанием каких-то вещей, а умением изменить коренным образом свою жизнь. Заниматься философией — значит постоянно упражняться в искусстве быть человеком, жить истинами, которые открыли на своем пути, ведущем к мудрости. Человек создает себя сам, и прекращение усилий в этом направлении ведет к деградации».

Антон Мусулин

У ПОШУКАХ РІВНОВАГИ МІЖ РОБОТОЮ ТА ОСОБИСТИМ ЖИТТЯМ

■ Рахіль Мехта

Люди мають природну потребу рости та розвиватись. Певні миттєвості нашого життя стають вирішальними, коли ми відчуваємо, що здійснили прорив, і заглядаючи в минуле, ми можемо побачити насагу та пережитий досвід, які тоді наставляли нас. Часто в такі хвилини ми стаємо більш цілеспрямованими та рішучими, тому спроможні приймати правильні рішення та розширювати свої можливості, як-от підприємець, що готовий провести безсонну ніч в очікуванні свого першого продажу, якщо його веде бажання стати фінансово успішним.

Проте багато хто відчуває невдоволення: як ті, хто постійно досягають свого, так і менш успішні. Марудна робота у гонитві за кар'єрним зростанням часто гасить успіх, малий і великий, являючи його мінливий характер. З плином часу досягнення нівелюються, залишаючи нас жадати більшого, що зрештою закінчується емоційним вигоранням, тривогою, напруженими відносинами та нестачею впевненості в собі.

Концепт «рівноваги між роботою та особистим життям» широко пропагується у суспільстві як ліки від цієї недуги. Зазвичай вважається, що легша робота або робота у певній галузі сприятиме встановленню кращої рівноваги між роботою та особистим життям. Деякі організації навіть мають власні програми

досягнення цього балансу, що запроваджуються в рамках ініціатив задля задоволення працівників. Але разом з цим нам загрожує поверхневність, втрата можливості знайти довготриваліше рішення і відкрити таємницю життя. Мабуть легше розв'язати цю проблему, якщо спочатку дослідити поняття рівноваги між роботою та особистим життям. Для цього розіб'ємо його на складові.

У нас, людей, існує схильність до дії, але ми часто недооцінюємо глибину нашої здатності діяти. Філософи впродовж століть спонукали нас «пізнавати себе» краще, для того щоб ми могли наповнювати більшим змістом наші вчинки. Сумарну кількість цих вчинків можна назвати «роботою», яку ми здійснюємо на шляху до цілі, чи то для роботи і грошей, чи то задля відпочинку і навіть спілкування. Ми

діємо у наших відносинах з іншими, ми діємо, коли подорожуємо і пізнаємо світ. Ми також діємо, коли ставимо питання про життя і його численні таємниці.

Але чи існує відмінність між різними видами робіт, за які ми беремося? Якщо ми зазирнемо всередину себе, то зможемо легко побачити, що все, що ми робимо, — це складне узгодження наших думок, почуттів, енергій та фізичного тіла. Простим прикладом може бути письмо; спершу ми роздумуємо над чимось, що хочемо висловити на папері, потім нам потрібно поєднати наші думки і дії: взяти ручку і направити її так, щоб писати слова, які відображатимуть наші думки.

Для того щоб зрозуміти це краще, подумайте про відмінність між тим, коли ми робимо щось з власного бажання, і тим, коли ми діємо з примусу. Фізична дія така сама, але думки, почуття і, як результат, зусилля будуть цілком іншими.

Зазвичай ми не дивимося на наші дії і роботу з такої широкої перспективи. Робота для нас — це просто діяльність, що приносить гроші. І ми ж звинувачуємо цю роботу у відсутності рівноваги в нашому житті!

«Прагнучи заробити на життя, не забудь про саме життя».

Багато давніх культур визнають, що «життя» існує усюди довкола нас. Яким є це життя? Сподивайся життя у чарівності природи! Ми можемо побачити магію у тому, як гусінь перетворюється на метелика, як розквітають бруньки, у гірських вершинах, у неосяжному

океані, у сонці, яке непомильно сходить і заходить кожного дня.

Упізнавати життя означає знати, що уся наша робота (усі дії) впливає на наше середовище. Кожна дія є значно більшою, ніж ми можемо уявити. Наш зв'язок з життям означає, що наше оточення впливає на нас; але це також означає, що ми теж чинимо на нього вплив, часто у спосіб, що нам невідомий.

Ми наділені розумом, щоб надавати енергію та глибину нашим вчинкам і в свою чергу нашому оточенню. У нас є можливість домагатися змін, а не скаржитися на проблеми, аби піднятися над ними так, щоб вони стали викликами та можливостями для росту. Це так би мовити здатність вдихнути життя у нашу роботу.

Життя настільки багате, що ми просто неспроможні повністю досягнути його. Кожна мить — це новий шанс встановити з ним зв'язок. Філософи століттями вказували нам на щось, що відбувається прямо під нашим носом — це життя, що вібує і постійно змінюється. Таким чином робота, яка здавалася подарунком долі минулого року, сьогодні може видаватись марудною справою. Якщо робота і особисте життя врівноважуються у певний момент, це зовсім не означає, що так буде весь час.

Нам потрібно зрозуміти одну просту річ — чим довше ми живемо, тим ймовірніше, що наша робота буде змінюватись, оскільки ми вчимося робити краще і швидше. Поряд із цим нам випадають нові можливості та виклики, на які мусимо реагувати відповідно.

Коли ми вперше зіштовхуємось із новими перешкодами, вони нас приголомшують. Але якщо зосередитись та нагадати собі, що випав ще один шанс на життєвому шляху, та пам'ятати про здатність вдихнути життя у нашу роботу, ці перешкоди стають кроками до нашого зростання та вдосконалення.

Необхідність завжди підлаштовуватись до нових викликів і є цією «рівновагою». Емерсон наголошував, що «життя — це шлях, а не пункт призначення». Жити в рівновазі означає жити повним життям, сприймаючи наші виклики як шлях до зростання. Мудреці, які відкрили справжній потенціал людини, залишили нам настанови про те, як зберегти рівновагу, ґрунтуючись на власному досвіді.

В Індії ця рівновага, або правильна міра, пояснюється за допомогою трьох гун: раджасу, саттви і тамасу. Раджас — це певна крайність, коли вчинками керує егоїзм, корисливість. Натомість тамас — це бездіяльність, інерція та апатія, які відображають стан хаосу та безладу. Втім саттва є найбільш врівноваженим станом, що в жодному разі не є поєднанням раджасу і тамасу. Ця рівновага, або правильна міра, допомагає нам не впадати у крайнощі. Вона характеризується також здатністю творити з гармонією.

Задля досягнення цієї гармонії, Будда запропонував Серединний Восьмиступеневий шлях. Він пропонує розвивати Правильні погляди і Правильні цілі та втілювати їх разом із Правильною мовою і Правильними вчинками. Коли ми здійснюємо Правильні зусилля, ми розвиваємо усвідомлення і Правильну увагу, яка в свою чергу сприяє кращому розумінню наших цілей, врахування нашого досвіду, який ми отримали за час проходження шляху до теперішнього моменту. Це дає поштовх до нового проходження Восьмиступеневого шляху, але тепер уже із очищеними цілями та кращим пов'язанням із життям.

Підтримання рівноваги між роботою та особистим життям — у наших руках і для кожної людини природно прагнути до цього. Може виникати страх перед виходом із зони комфорту або відчуття збентеження перед невідомим. Але якщо ми відкриємо очі на дійсність навколо нас, ми побачимо незабутній напис на стіні — «Будь володарем — це твоє життя!»

«Я не боюся штормів, вони вчать мене керувати моїм кораблем».

Луїза Мей Олкотт

Ми не повинні боятися відповідальності за те, чого немає у нашому житті. Лише тоді, коли ми почнемо керувати власним життям, наші досягнення стануть нашою заслугою, і ми сміливо крокуватимемо туди, де ще ніколи не бували.

Переклад з англійської: Лілія Харун

[Оригінал статті тут](#)

ВОЛОНТЕРСТВО ЗАРАДИ СПРАВЖНІХ ЗМІН

■ Тришья Скревала

Вінстон Черчилль якось сказав: «Ми існуємо завдяки тому, що отримуємо, але живемо тим, що даємо». Коли ми говоримо про сучасне волонтерство, то часто думаємо про людей, які мають «більше», надлишок знань чи ресурсів і діляться з тими, хто, як ми вважаємо, має «менше». Однак, якщо ми сприймаємо волонтерство тільки з цього поширеного погляду, то упускаємо саму суть того, що означає бути волонтером. Справжня віддача виходить далеко за межі фізичного забезпечення.

Сьогодні більшість із нас визнають необхідність змін у нашому світі, однак, ми можемо відчувати себе безпорадними, стикнувшись із неймовірною кількістю проблем, або можемо навіть перекладати відповідальність за них на когось іншого. Ми розраховуємо на місцеву владу, аби вони поліпшили інфраструктуру та чистоту наших міст, або на нашого прем'єр-міністра, аби він зменшив соціально-економічну нерівність. Але як рідко ми звертаємо погляд на себе і визнаємо необхідність власних змін. Чи можемо ми насправді провадити в життя довготривалі зміни навколо нас, якщо вони не є відображенням внутрішніх змін?

В одній лише Індії вже близько 3,1 мільйона зареєстрованих неурядових громадських організацій (НГО), багато з яких роблять значні кроки у вирішенні важливих питань. Кількість людей з усього світу, які жертвують ко-

шти НГО, збільшилася з 1,2 мільярду в 2011 році до 1,4 мільярду в 2014 році і майже кожна третя людина пожертвувала кошти на благодійні цілі у 2015 році, тоді як один з чотирьох був волонтером.

Попри масштаб цих зусиль ми все ще не досягли тих змін, яких прагнемо. Тривожним є те, що 1 мільярд людей, як і раніше, живуть в умовах крайньої бідності (з доходом менше 1,9 доларів на день) в усьому світі. Одна людина з десяти досі не має доступу до безпечної питної води й одна з трьох не має доступу до туалету. Чи зі збільшенням нашого населення ми справді здатні позитивно вплинути на життя людини?

Ми й далі шукаємо зовнішні рішення, не розуміючи, що якщо ми не розпочнемо змінюватися всередині, жодна зовнішня допомога від організацій не здатна надовго вирішити проблеми, з якими нам доводиться стикатися. Зрештою, чи не ми є ті люди, особистості, які, гуртуючись, створюють ці самі організації, що, як ми сподіваємось, дивом змінять наш світ? Лао Цзи визначив цей глибокий закон життя, коли написав: «Аби був мир у всьому світі, має бути мир у країнах. Аби був мир у країнах, має бути мир у містах. Аби був мир у містах, має бути мир між сусідами. Аби був мир між сусідами, має бути мир у домі. Аби був мир у домі, має бути мир у серці».

Волонтерство можна визначити як рішення діяти відповідно до необхідності, з відчуттям соціальної відповідальності та без очікування грошової винагороди. Можливо, волонтерство красиве тим, що ми відкриваємо: його суть насправді зовсім не у "віддачі". Як ми можемо давати тому, що є насправді ми самі? Хіба ми самі не є невід'ємною частиною нашого суспільства, нашої нації і нашого всесвіту? Ейнштейн ілюструє нашу взаємопов'язаність із суспільством: «Усі наші дії і прагнення пов'язані з існуванням інших людей. Ми їмо їжу, яку виростили інші, носимо одяг, який зробили інші, живемо в будинках, які побудували інші. Більшу частину наших знань і переконань передали нам інші люди за допомогою мови, яку також створили інші. Людина, залишена на одинці від народження, стане настільки примітивною та звіроподібною в своїх думках та почуттях, що ми навряд чи зможемо це збагнути. Людина є тою, ким є, і має таке значення, яке має, не так завдяки своїй індивідуальності, як завдяки тому, що є членом великого людського суспільства, яке спрямовує її матеріальне і духовне існування від колиски до могили».

Сприяння духу волонтерства — прекрасна можливість відкласти власні бажання заради чогось більшого, ніж ми самі. Це може бути одним із найпотужніших шляхів до власного перетворення, що дає нам внутрішні сили взяти на себе відповідальність за наше оточення, проявляючи громадську активність. Це філософія в дії, яка дозволяє нам практикувати вроджені людські чесноти, наприклад, щедрість і справедливість. І завдяки вчинкам для інших ми думаємо менше про самих себе. Насправді волонтерство — це вираження нашої людяності, акт волі, що дозволяє нам діяти

цілеспрямовано, скоріше як господар, а не невільник анімалістичних викликів нашої особистості.

У міфі Платона про печеру дух волонтерства осягнула людина, яка, побачивши світло Сонця, повертається до печери, аби виконати свій обов'язок і попри труднощі поділитися своїм усвідомленням з іншими. «Коли я відпускаю те, чим є, то стаю тим, ким можу бути», сказав Лао Цзи і в цьому криється неймовірний потенціал для зростання і перетворення. Напевно, саме це насправді означає бути людиною. І якщо така діяльність може надихнути інших, напевно, це може принести справжній довготривалі зміни.

Таким чином, волонтерство — це не стільки віддавання, як служіння, яке ми можемо практикувати щомиті нашого життя. Очевидно, що цей принцип служіння звучить у ритмі з природним порядком життя навколо нас. Ніколи не очікуючи нічого натомість, сонце випромінює світло, енергію, тепло й утримує всю сонячну систему разом. І робить це так наполегливо, сходить і заходить день за днем, не знаючи втоми. Ми як люди напевно теж можемо служити певним чином, не тільки люду, а й життю. Істинний дух волонтерства в тому, щоби виявити і виконати цю мету, щоб узгодити наші особисті бажання з великими потребами навколо нас. Це усвідомлення, що зовнішнє — це ніщо інше, як відображення внутрішнього. А тому внутрішні зміни — це єдиний надійний спосіб змінити світ на краще.

Переклад з англійської: Ірина Яковська

[Оригінал статті тут](#)

НА
НОВИ АКРОПОЛІСЬ
25 років
в Україні

ФІЛОСОФІЯ ДОВІРИ

ПОДАЧА РОБІТ ДО 15 ЖОВТНЯ 2016
ПРИЗОВИЙ ФОНД 12000 ГРИВЕНЬ

фотоконкурс

конкурс есе

 /NewAcropolisUA
NewAcropolis.org.ua

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС

Підсумки

Переможці фотоконкурсу «ФІЛОСОФІЯ ДОВІРИ»

Дитяча турбота

1 місце, Валерій Третяков

Довіряю — Малюй!

2 місце, Віктор Лесик

Тримати!

3 місце, Юрій Пасічник

Довіра своїй майстерності

Приз глядацьких симпатій,
Марія Пісковецька

Всі фоторобіти можна переглянути [тут](#).

Переможці конкурсу есе «ФІЛОСОФІЯ ДОВІРИ»

1 місце

ТРОПА ДОВЕРІЯ

Многим из нас в детстве говорят, что мир опасен. Повинуясь инстинктивному стремлению познать то пространство, куда мы попали, мы стремимся потрогать этот мир всеми органами чувств, попробовать его на ощупь и на зуб. Дети всё хотят знать, им всё интересно. Но слишком часто они слышат: туда не ходи, то не делай, нет, нельзя!.. Родители, желая нам добра, стараясь всячески уберечь нас от негативного опыта, совершают тяжчайшее преступление, ведь такой опыт нам необходим! Наше природное любопытство, желание знать больше, наша интуиция и способность чувствовать этот мир угасают. Мы становимся инертными, неспособными преодолевать трудности и, что самое прискорбное, недоверчивыми к миру. Вместо чудесного места, где есть все возможности, чтобы самим творить ту жизнь, которую захотим (и, безусловно, заслуживаем просто по праву своего рождения!) мы оказываемся во враждебном окружении, где за место под солнцем нужно бороться. Вот и живём большую часть своей сознательной жизни в страхе и тревоге, не понимая, откуда у них ноги растут. Пока в один прекрасный день что-то (или кто-то) не откроет нам сердце.

Я начала осваивать искусство доверия в одиночных путешествиях. Возникало множество ситуаций, в которых просто не было другого выбора, кроме как доверять и довериться: незнакомым людям, миру и тому внутри себя, что знает лучше. Немыслимо, но зачастую события

выстраивались наилучшим для меня образом: находились деньги, время, еда, дороги, люди, информация... Прошло много лет, прежде чем я поняла, что случайности не случайны. И это никакая не магия, а законы этого мира, отражённые в мудрости многих народов.

У так любимых мною индейцев есть поговорка: «Я был на краю земли. Я был на краю вод. Я был на краю неба. Я был на краю гор. Я не нашел никого, кто не был бы моим другом». По индейским представлениям весь мир — это паутинка, где всё связано со всем, и Великая Тайна, которую нам предстоит познать. То, что я делаю другим, я делаю и себе. Мир просто зеркалит мои ожидания и убеждения, поворачивается ко мне той или иной стороной. Если я в какой-то момент своей жизни прихожу к выводу, что все вокруг — мои братья, то буквально всё, что я встречу, будет оказывать мне своё дружеское расположение. Особенно удивительно, когда это делают люди, которых другие считают грубыми и бесчувственными, или когда помощь приходит оттуда, откуда логическим умом не имело смысла её ждать.

Доверие — это проявление веры, которую каждый из нас держит в своём сердце. Наш внутренний ребёнок верит в чудо, в мир во всём мире, может быть, в Деда Мороза... Но только наш внутренний взрослый может превратить слепую веру в знание, подтверждённое на собственном опыте. Если я предположу, что мир

живой, что всё вокруг обладает осознанием, то я могу отследить, увидеть и почувствовать, как он реагирует на моё отношение, на мои мысли, чувства, поступки, в конечном счёте — на моё состояние. Доверие — это отношение к миру, которое идёт из любви, а не из страха, и возвращается ответной любовью. В этом состоянии мои просьбы будут услышаны, и я получу всё необходимое, если сама готова быть дающей.

Именно этой грани доверия меня научил мой конь. Мы с ним встретились оба травмированные. Я — ложными убеждениями, а он — неуважением и непониманием его лошадиной натуры. Я хотела сломать забор, которым он себя окружил (или хотя бы перелезть!), а он — чтобы его просто оставили в покое. Этот конь своей жизнью был научен тому, что людям доверять нельзя, но Дух его был жив. Он дрался, кусался, бил задними ногами на любую неуважительную попытку вторжения в своё личное пространство, как бы говоря: «Люди, я не понимаю то, что вы делаете, но способ, которым вы это делаете, явно неправильный». А Дух его шёпотом добавлял: «На самом деле, калитка открыта. Распахните ваши широко закрытые глаза и заходите!».

Однажды, после многих дней безуспешных попыток подойти к задним ногам моего коня, поднять их верёвками и насильно удержать для осмотра, я наконец услышала этот шёпот. Конь громким баритоном говорил: «Ты закрыта, потому я тебе не доверяю. Мало ли, что ты там замышляешь! Я боюсь, что ты можешь причинить мне боль». А Дух (мой или его) шептал: «Чтобы получить доверие, нужно довериться первым!».

Этот урок был уже много раз пройден мной в путешествиях, но он не был осознан и потому не смог распространиться на все части моего мира. Я сделала его своим сознательным знанием только в тот день, когда бросила верёв-

ки и дотронулась голыми руками до задней ноги моего коня. И он её с готовностью поднял!

Это было только начало нашего Пути доверия, уважения и взаимопонимания, на котором мне ещё многое предстоит узнать. Было ощущение, что наши души соприкоснулись. Я просто знала на каком-то глубинном интуитивном уровне, что в этот самый момент мой конь меня чувствует, слышит. Его Дух дождался моей открытости и он ни за что не ударит того, кто ему доверился. Мы уязвимы не из-за доверия, а только из-за нашего страха. Стоит начать бояться, спрятаться обратно в свою раковину, где может быть уютно, но нет никакого развития, и тут же прервётся эта цепь взаимопонимания — мир (и конь, как часть его) будет глух к нам, потому что у нас просто нет смелости открыть своё сердце и довериться.

Есть такая детская игра — «Тропа доверия». Одному из игроков завязывают глаза, и он должен пройти череду препятствий, руководствуясь подсказками своих товарищей. От того, как пройдёт один человек, зависит выигрыш всей команды! Ведь по сути мы все идём в одну сторону — на встречу со своим Духом, или с самим собой, и по пути проходим уроки, преодолеваем препятствия, познаём этот удивительный мир.

Индейцы племени лакота говорят, что всё есть Дух, и существует Красная тропа — наше предназначение. Она может быть непроторенной и трудной. Если мы выбираем этот путь, то идём по нему с завязанными глазами, ведомые Духом. Но именно на нём нас ждут счастье и гармония. Мы танцуем в ритме с миром, с полным доверием к нему, и не можем заблудиться. Все, кто встречается нам на этой Тропе — посланники Духа, игроки нашей команды, которые помогают нам пройти свой Путь не в страхе, а в доверии и любви!

Анна Говорящая (Будникова), г. Харьков

2 місце

ХОРОВИЙ СПІВ

Історія майже у кожному своєму акті є відлунням від грандіозного хору в колосальну кількість голосів. Тема та звучання цього співу є неоднозначними, багатоскладними; хористи прямо в процесі розбиваються на окремі партії, кожна з яких озвучує свій мотив, веде свою лінію, вступаючи у співочу конфронтацію з іншими групами. Саме ця умовна суперечність і надає глибину хору, хаос і гармонія якого є рівнозначними характеристиками.

Завжди є ведучі голоси. І, якщо розбиратись, важливим є не їх звучання, а слова — які вони промовляють, і які за мить гучно повторюються великим числом інших. Той самий ведучий співак задає тональність своїй партії і вкладає зміст у їх уста.

На хвилину, ми відпустимо образ хору. Я бажаю направити нашу увагу на дещо вкрай давнє, але не менш грандіозне. Дещо реліктове.

Я бажаю, щоб у нашій уяві, оспівані істориками всіх народів, повстали Тріумфальні Армії, різноманітні славетні війська підкорювачів світу. Чому ми з вами назвали їх реліктовими? Тому що навряд чи подібні глобальні воїнства будуть знову топтати землю у найближчі епохи; це добре і на краще — часи змінились, змінилось людство, і завойовництву більше немає місця серед праведних чеснот.

Але ми з вами подивимося на армії підкорювачів зором їх учасників та свідків. В ті далекі часи, коли гуманізм поступався місцем та вклонявся культу військової слави, а загальна мораль була здобутком окремих просвітлених осіб, походи у далекі землі видавались шляхетною, гідною справою. Чому?

Тому що люди вірили у своїх лідерів. Військова справа була традицією, але геніальні у своїй харизмі та баченні персони піднімали цю справу на нечуваний рівень, об'єднуючи незчисленні маси людей у братство, яке має мету; мету, схожу на мрію.

Блукаючи далекими землями, зустрічаючись з невідомим, проливаючи піт та кров, ці люди жили вірою у свого лідера; вони жили вірою у своїх побратимів.

Займаючись справою нашого життя, ми маємо озвучувати у душі наступне питання: чи віримо ми у свою мрію? Чи довіряємо тим, хто розділяє нашу мету, і разом з нами слідує нашим шляхом? Чи віримо ми, що наші партнери не проявлять слабкість духу, що наші спадкоємці не змарнують наших здобутків?

Військо Македонського відмовило йому у вірі в останній момент, а регенти, в руках яких опинився його спадок, пустили справу його життя на вітер, через власні дурощі, егоїзм та недалекоглядність. Він був посмертно зраджений — і ця історія не є унікальною чи одиничною.

...Багато особистостей відчувають себе зрадженими ще до того, як у них з'явиться привід на це. У багатьох інтелектуалів чи митців немає віри в людство, у його дух та глузд. У багатьох немає віри в добрі справи — віри у те, що результат благих діянь вартий зусиль і не буде змарнований оточенням. І з таких людей не зібрати Армію, їх не об'єднати у Братство; вони не будуть готові покласти все своє життя заради мрії. Адже у них немає віри; у них немає довіри людству.

Історія майже у кожному своєму акті є відлунням від грандіозного хору в колосальну кількість голосів. Всі найвеличніші справи робились спільно, пліч-о-пліч, і не обов'язково в буквальному розумінні. Наша сучасна культура, світобачення, є результатом праці армії мислителів, кожен з яких казав своє слово, вкладав думку; наша наука є результатом праці війська вчених, які досліджували і досліджували, робили мале відкриття за малим відкриттям, лише для того щоб хтось з них в якийсь момент зміг прорвати фронт непізнаного та триумфально підняти стяг людства, оголосивши нову перемогу проти сліпоти та безсилля, оголосивши про підкорення законів всесвіту.

Ми з вами заглянемо в очі справжнім носіям чеснот — вченим, філософам, громадянським діячам; і ми з вами побачимо, що вони — ідейні. Вони вірять у свою справу не менше, ніж солдати Бонапарта у свого генерала і, пізніше, імператора у роки розквіту його генія. Вони також бояться, що їхні діяння не знайдуть відгуку, будуть втрачені або не принесуть результатів. Чи не буде використаний наш технічний прогрес як інструмент зла? Чи дадуть правильне, а не хибне трактування нашим ідеям та думкам нащадки? Чи взагалі варто присвячувати все своє життя духовній війні, кінець якої ми ніколи не застанемо, а не присвятити унікальні роки особисто, персонально собі або своєму вузькому колу?

Але їхній ентузіазм живе на довірі — довірі своїм побратимам, нащадкам. Довірі людству.

А людство звучить, як хор, колосальний вихор голосів. Тільки так і робляться великі справи — спільними зусиллями змінюються фундаментальні речі, які видаються непоборними. Великі армії завойовували континенти, а хор гідних людей поборював тиранію, рабство, поборював несправедливість, або навіть протистояв самій природі, вступаючи у війну проти епідемій, голоду, катаклізмів. І, на відміну від давніх імперій, ці подвиги залишають значно глибший, якісно глибший слід.

Ті, хто вірять у Людину, як у розумний вид, як у духовну істоту, звучать гучно та ясно у Великому Хорі. Партії їхніх голосів найсильніше формують пісню, яка лунає зі всієї Землі. Поки є ті, хто сповідують філософію довіри до Людини, їхній спів буде безперервною молитвою у дії; поки їхні голоси гучніші за голоси зневірених — людство буде захищене від декадансу та занепаду.

Просвітленні люди вірять, що Людина стає кращою з кожною епохою; ми будемо вірити, що в цьому є і наша заслуга, і наш внесок.

Історія майже у кожному своєму акті є відлунням від грандіозного хору в колосальну кількість голосів. Нехай прекрасний, різнобарвний Хор людства звучить ясно та натхненно. Нехай грізний гімн Людини буде співом триумфу. Маймо віру.

Антон Шандра, м. Київ

3 місце

ТРЕМТІННЯ ВОСКОВОЇ ПАЛИЧКИ

На тренінгах із командоутворення для розвитку довіри у колективі практикують вправу «воскова паличка»: двоє людей стають у пару, і один із двох має завданням розслабитись і впасти в обійми іншого, не маючи жодних гарантій своєї безпеки, окрім довіри до партнера.

Ця вправа показує не лише справжнє ставлення людей, що працюють пліч-о-пліч, один до одного, але і те, наскільки щільно заплутана наша внутрішня свобода у павутині страхів, невпевненості, недовіри, неспроможності приймати життя без тотального контролю усіх його аспектів.

Тренінг закінчується, і наступного дня учасники повертаються до свого звичного життя: хтось зі скепсисом спускає нову інформацію у рутинній круговерті, хтось же постановляє собі ретельно переглянути власні регули, відкритись життю, порівнюючи себе із людиною, до якої щойно повернувся зір.

Довіра = Зір?

У романі португальського письменника Жозе Сарамаго «Сліпота» довіра — єдиний можливий спосіб урятуватись для людей, що раптово втратили спроможність бачити. Це трапилось абсолютно несподівано: звиклі до повноцінного життя за допомогою усіх, наданих природою людині органів перцепції, один за одним мешканці певного міста опиняються у полоні молочно-білої імли, яка відділяє їх від різнобарвного світу, в якому вони жили дотепер. Видерті із свого звичного побуту, ізольовані від суспільства (самим

суспільством), позбавлені здатності бачити, вони опиняються серед кола незнайомих людей, так само вражених дивним недугом, де замість взаєморозуміння і підтримки їх зустрічає, не згірший за військовий, театр боротьби за виживання.

Від вірної загибелі вигнанців рятує не їжа, яку передає влада міста (а згодом, намагаються монополізувати новостворені самопроголошені локальні авторитети), не дах над головою (який пізніше забирає пожежа) і не зброя. Здатність довіритись людині, якої ти не знаєш і не можеш бодай побачити — ось те, що врешті приводить героїв до того дня, коли втрачений зір так само раптово й несподівано повертається до них.

Людина 20-го століття приречена на самотність, — казав хтось із популярних дослідників психології. А як щодо людини 21-го століття? Вислів міг би бути актуальним, якби не слово «приречена» — людина 21-го століття насолоджується самотністю. Принаймні, так це виглядає із просторів соцмереж. Уникати товариства, проголошувати себе соціопатом, усамітнюватись, писати лонгріди-оди самотності, намагатись не прив'язуватись до інших людей (аби, не дай Бог, не стати залежним!), ховати обличчя за гримасами сарказму, тікати від себе самого, сподіваючись таким чином себе знайти... І таким очевидним у цьому видається страх відкритись і бути висміяним, відкритись і бути скривдженим, відкритись і бути неприйнятим, що губиться основне — відкритись і бути, не відштовхувати самому себе, а довіритись собі.

Я довіряю собі, я падаю, мов воскова па- личка у натовп, а отже — я даю людям можли- вість підтримати мене, пізнати все краще, що є в мені, і так само відкриваю для себе скар- би інших людей. Ми маємо вибір, як чинити із тими скарбами, і в результаті, винесемо або позитивні емоції, або негативний досвід — і те, й інше стане нашими здобутками. Кажуть,

це слова Христофора Колумба: «Ви ніколи не зможете перетнути океан, якщо не наважи- тесь загубити берег із поля зору». Перефразу- вавши, я б сказала так: «Ви ніколи не зможете перетнути океан, якщо не довірятимете собі (команді) настільки, щоб відважитись рушити в плавання».

Олеся Гунько, м. Київ

Приз глядацьких симпатій

ВИМІРИ ДОВІРИ

Все наше життя побудовано на довірі. Ми, самі того не розуміючи, довіряємо людям більше, ніж, можливо, нам того свідомо хотілося б. Ми довіряємо лікарям, коли вони нам ставлять діагнози, бо вважаємо, що вони більш профе- сійні і усвідомлені, чим ми. Ми довіряємо вчи- телям у школах і професорам в університетах, бо вважаємо, що це їх справа — викладати, навчати нас того, що вони знають. Ми дові- ряємо водіям маршруток, автобусів, метро... Нідерландська письменниця Коррі тен Боом зауважила, що коли потяг проходить через тунель і стає темно, ми не викидаємо квиток і не зістрибуємо. Ми сидимо тихо на місці і до- віряємо інженерові. Та чи свідомо ця довіра?

Ні, це несвідомо, нав'язана нам соціу- мом, культурою й історією звичка. Так, вам не здалося, не протирайте очі! Не мор- гайте, мружтеся чи наближайте/віддаляйте текст. Довіра — це звичка, закоркована в тварині, схованій в кістяній клітці нашої голови. Ця перелякана істота виробила її, аби полегшити свої страждання, понизити свої страхи. Живучи у постійному напружен- ні, чекаючи нападу на себе в будь-яку мить

з будь-якого боку, можна з'їхати в глузду. Тому довіра — це психічний прийом чи засіб охорони своєї функціональності, який вико- ристовує наш мозок. О так, ця хитра і юрка істота, що крутить нами, як їй заманеться. Та інколи, коли її підводять її природні інстинкти, в нашому соціумі з'являються параноїки, ау- тисти та антропофобіанти.

Довіра є само-собою-зрозумілий спосіб нашого життя. Вона дозволяє нам, на відміну від тварин, припинити жити в постійному очіку- ванні атаки. Однак, водночас, вона притупляє наші природні інстинкти. Ми їдемо в автобусі, читаючи книгу чи розслаблено слухаючи му- зики, не слідкуючи за ситуацією на дорозі і на- вколо нас. Ми п'ємо ліки, які нам прописує лі- кар, в тій кількості, в якій нам їх призначили, та насправді, в більшості випадків, лише ми самі, прислухаючись до свого організму, можемо визначити, коли нам досить. І саме в аку мить, коли жовті від втоми мізки починають працю- вати і в голові зароджуються питання, ми пе- реходимо від несвідомої довіри до її другого типу — усвідомленої, раціонально обдуманій, зваженої довіри.

Це довіра, яка скріплює пари у найтяжчі часи; це довіра, яку з надією вкладають батьки у своїх дітей, навіть якщо ті завинили в чомусь; це довіра, з якою директор фірми доручає своєму заступникові вести справи у його відсутність. Це обдумане, а інколи з холодним серцем прийняте рішення — “Я хочу Тобі довіряти”. З цього рішення починається тяжкий шлях боротьби з самим собою. Перелякана тварина в клітці знову починає метушитися, підіймаючи багато галасу. Та грізним і власним “мовчати” ти заганяєш її назад у темний кут, звідки ще довго лунає жалісний стогін недовіри.

Таким чином другий тип довіри, як свідомої дії, складається з двох компонентів:

бажання і причини довіряти. Як писав Лорд Честерфілд в своїх «Листах до сина»: не довіряйте всім тим, хто любить вас опісля дуже короткого знайомства і без будь-яких видимих причин. Мати бажає довіряти власній дитині, хоча і спіймала її на брехні, бо вона любить своє чадо. Директор бажає довіряти своєму заступнику, бо останній ніколи його не підводив, за що заслужив повагу до себе. Озирається довкола і ви побачите, що все наше буття крутиться навколо цих двох довір, ніби земля — навколо сонця та свого ядра. Ми можемо їх обох ігнорувати, та, насправді, ми не спроможні жити без них, бо вони — наші виміри, наші світи.

Наталія Рева, м. Київ

НОВА КНИГА!

НОВА КНИГА!

Книги видавництва можна придбати у будь-якому відділенні «Нового Акрополя» або замовити доставку:

- **Вінниця**
(097) 865-89-92
- **Дніпро**
(066) 170-68-41; (068) 856-24-72
- **Запоріжжя**
(093) 361 81 86, (050) 451 50 77
- **Івано-Франківськ**
(068) 68-61-881; (095) 46-45-436
- **Київ**
(067) 656-33-62; (066) 753-43-78
- **Львів**
(098) 448-98-00; (093) 713-23-00;
(032) 255-63-77
- **Миколаїв**
(0512) 47-42-72, (066) 685 39 22
- **Одеса**
(067) 348-51-30; (048) 726-52-28
- **Полтава**
(095) 127-33-14; (067) 504-00-16
- **Харків**
(073) 009-04-63; (095) 008-55-09

Філософія для життя

курс занять

Ідея курсу:

Крізь традиції, культури та філософські вчення Сходу та Заходу до кращого пізнання себе, людей та світу.

Ми пропонуємо практичну філософію, яка буде корисною всім і кожному.

Чому філософія?

Тому що важлива

...є багато питань, на які ми ще не знаємо відповідей, але дуже хочемо їх дізнатися. Починаючи з особистих — про призначення, майбутнє, вибори, перед якими стоїмо, і закінчуючи суспільними, культурними та історичними питаннями.

Тому що практична

...йдеться не про те, щоб отримати якомога більше інтелектуальних знань, а про те, щоб ідеї, що нас зачепили, втілити у життя. Для нас філософія — це спосіб життя, а філософ не спостерігач, а людина з активною життєвою позицією, яка здатна нести відповідальність за своє власне життя, за суспільство і світ.

Тому що для кожного

...філософія як «любов до мудрості» є природньою для людини, яка шукає та прагне зрозуміти сенс життя. Це мужність йти своїм шляхом, випробовувати себе, не боятись помилок та щодня проживати день наче він останній, як казали стоїки. Для цього не обов'язково потрібна вища філософська освіта, лише сильна мотивація.

Для тих,

...хто ніколи не зупиняється та завжди **відкриває новий світ**.

...кому цікаве **порівняльне вивчення** різних філософських течій, культур, традицій...

...хто бажає **брати участь** у культурних, соціальних та екологічних волонтерських проектах.

...хто шукає **однотимчасових друзів для благородних справ**.

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ >>